

Arrest

nr. 124 016 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Pachakhel Saboor, verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etniciteit Pashtoun te zijn. U werd geboren in Laghman maar al snel na uw geboorte verhuisde uw familie naar de stad Jalalabad. In Afghanistan heeft u nooit enige scholing genoten waardoor u analfabeet bent.

Uw vader was destijds zeven à acht maanden werkzaam als brigadier bij de politie en was nadien tewerkgesteld bij de criminele politie. Daar werkte hij iets langer dan tijdens zijn werk als brigadier. Later zou uw vader zijn gaan werken voor de brandweer als tweede verantwoordelijke. Toen hij dit werk gedurende vijf tot zes maanden deed, zou hij een dreigbrief gekregen hebben van de taliban. Er werd hem gevraagd om te stoppen met zijn job, maar dit weigerde hij. Hij zou nog een viertal maanden verder gewerkt hebben.

Op 30 dalwa 1389 (i.e. 19 februari 2011 in de Gregoriaanse kalender) kwam uw vader om het leven tijdens een aanslag op de Kabulbank in Jalalabad. Er waren in totaal zo'n negentigtal mensen het slachtoffer van deze aanslag.

Ongeveer anderhalf jaar na dit incident zou u drie telefoonoproepen gekregen hebben op uw gsm. Daarin werd u gevraagd om de taliban te vervoegen. Indien u zou weigeren, zou u hetzelfde lot toegedaan zijn als uw vader.

U heeft Afghanistan verlaten ongeveer tien dagen na de laatste oproep. Op 5 november 2011 vroeg u asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u het origineel neer van uw taskara, de dreigbrief van de taliban die gericht was aan uw vader, een foto van uw overleden vader, een brief die werd geschreven door de Criminal Branch en een brief die werd geschreven door de brandweer, drie certificaten en een badge van het werk van uw vader bij de politie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient het volgende aangehaald te worden m.b.t. uw vader. U verklaart dat uw vader vóór het talibanregime werkzaam was bij de politie als brigadier of staffid (CGVS 2, p. 4). Toen de taliban later aan de macht kwam, was uw vader werkloos. Later werd Karzai president, kon uw vader terug aan de slag en kon hij gepromoveerd worden tot 'Head of Investigations' bij de Criminal Branch (CGVS 1, p. 6). Deze functie vervulde hij iets langer dan 6 – 7 maanden (CGVS 1, p. 11). Later, door een beslissing van de autoriteiten, kon uw vader aan de slag bij de brandweer, waar hij tweede leidinggevende was (CGVS 1, p. 13). Uw vader was deze functie bij de brandweer reeds 5 à 6 maanden aan het uitoefenen, toen hij een dreigbrief kreeg van de taliban (CGVS 2, p. 14). Daarin werd hij bedreigd door de taliban omwille van zijn werkzaamheden en tevens werd hem gevraagd om op te houden met zijn werk (CGVS 1, p. 7). Vier maanden na ontvangst van de brief stierf uw vader in een aanslag op Kabulbank in Jalalabad op 30 dalwa 1389 (i.e. 6 februari 2011 in de Gregoriaanse kalender) (CGVS 1, p. 6, 13, 14). In die aanslag kwamen nog een veertigtal mensen om het leven, en raakten 45 mensen gewond. Uw vader kwam er die dag langs om zijn salaris te halen toen enkele zelfmoordterroristen met wapens begonnen te schieten op de aanwezigen (CGVS 1, p. 14).

Er dient echter aangestipt te worden dat uw vader omkwam bij de grootschalige aanval op de Kabul Bank in Jalalabad. Deze aanslag, die veel weerklank kreeg in de media en waarvan uitgebreid beeldmateriaal te vinden is op Youtube, betreft een geval van blind geweld vanwege de taliban. Dat het de taliban specifiek om uw vader te doen was die dag, kan niet aangenomen worden. Indien de taliban uw vader persoonlijk had willen treffen, zoals u beweert, konden zij overigens efficiënter te werk gaan door middel van een gerichte inval bij uw vader thuis. Blijkbaar was de taliban immers op de hoogte van zijn adres, gezien daar eerder reeds een dreigbrief van de taliban zou zijn toegekomen (CGVS 1, p. 13). Bovendien gebeurde de aanslag pas vier tot vijf maanden na ontvangst van de brief.

Wat betreft de dreigbrief die uw vader zou ontvangen hebben, dient te worden gesteld dat u de korte inhoud van de brief kan weergeven, maar dat u enkel weet dat de datum de 4e of 5e maand van 1389 beslaat (CGVS 1, p. 7). Het CGVS acht het opvallend dat u enkel een ruwe schatting kan geven van de datum, terwijl deze brief toch het begin betekende van de bedreigingen tegenover uw vader. Dat u er dan enkel in slaagt om de datum bij benadering te situeren, komt bevreemdend over. Meer nog, u vermeldt verder in het gehoor zelfs twee verschillende momenten waarop uw vader de brief ontving. De ene keer stelt u dat uw vader de brief kreeg toen hij nog werkzaam was in de 'criminal branch' (CGVS 1, p. 10). De andere keer vertelt u evenwel dat uw vader al veranderd was van werk toen hij bedreigd werd door de taliban via die brief. Op dat moment was hij werkzaam bij de brandweer (CGVS 1, p. 13). Gesteld dat hij al bij de brandweer werkte toen hij deze dreigbrief ontving, zijn ook uw verklaringen wat dit betreft niet coherent: de ene keer beweert u dat hij "nog maar net" ("ongeveer 1 – 2 maanden") bij de brandweer werkte toen hij de brief ontving (CGVS 1 p.13), de andere keer zegt u dat hij op dat moment "al zo'n vijf of zes maanden" bij de brandweer werkte (CGVS 2 p.13). Het is een opmerkelijke vaststelling, gezien het belang van de brief voor uw vader en voor uw verhaal, dat deze momenten geen overeenkomst vertonen. Uit bovenstaande elementen dient te worden besloten dat u de persoonsgerichte vervolgingsfeiten waarvan uw vader het slachtoffer zou zijn geweest allerminst aannemelijk maakt.

Na de toelichtingen betreffende de bedreigingen van de taliban tegenover uw vader zegt u zelf ook het slachtoffer te zijn geweest van bedreigingen. In Afghanistan was u groenteverkoper van beroep. U had een kleine winkel waarmee u groenten verkocht op straat (CGVS 1, p. 4). Anderhalf jaar na de dood

van uw vader kreeg u zelf problemen met de taliban (CGVS 1, p. 14). Vijftien dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u de eerste van wat later drie telefoonoproepen van de taliban zouden worden, waarin u beschuldigd werd van het plegen van spionage. U zou namelijk samengewerkt hebben met uw vader en rapporten doorgegeven hebben aan hem (CGVS 1, p. 9). Volgens de taliban verkocht u dus niet alleen groenten maar zou u ook informatie verzameld hebben van andere mensen en deze gedeeld hebben met de autoriteiten. Zo zouden zij op hun beurt in staat geweest zijn om acties te kunnen plannen tegen de taliban (CGVS 1, p. 15). De taliban vroeg u tevens om samen met hen jihad te plegen en als u dit niet deed, zou u hetzelfde lot beschoren zijn als uw vader (CGVS 1, p. 9). U beantwoordde de tweede telefoonoproep met te stellen dat jihad niet goed was omwille van de onschuldige mensen die daarin het slachtoffer werden, waarop de taliban u vroeg om nogmaals na te denken over hun voorstel (CGVS 1, p. 10).

Vooreerst dient te worden gesteld dat, zoals boven aangehaald, de problemen die uw vader kende met de taliban slechts weinig geloofwaardig zijn gebleken. Bijgevolg dienen dan ook twijfels te worden geplaatst bij uw bewering dat u, in navolging van de problemen van uw vader, in het vizier van de taliban zou zijn gekomen. Bovendien is het vreemd dat de taliban u anderhalf jaar na de dood van uw vader plots zouden beschuldigen van het feit dat u tijdens zijn ambt informatie aan hem doorgaf. Gezien het feit dat uw vader vermoord werd, was samen met hem ook uw persoonlijke toegang tot de autoriteiten verdwenen. Mocht de taliban er daadwerkelijk van overtuigd geweest zijn dat u informatie deelde met uw vader terwijl hij nog leefde, zouden ze logischerwijs eerder stappen ondernomen hebben om dit te stoppen. Desalniettemin wachtten ze anderhalf jaar vooraleer ze deze beschuldigingen aan u richten, hetgeen ernstige vraagtekens oproept.

Daarnaast vindt het CGVS het hoogst bevreemdend dat de taliban aan u blijft vragen om jihad te plegen. U had volgens uw verklaringen reeds duidelijk aangegeven dat u niet achter hun activiteiten stond, maar toch vroegen ze u om nogmaals na te denken vooraleer een definitieve beslissing te maken (CGVS 2, p. 16). Het is ten eerste bevreemdend dat u het aandurft om hen telefonisch te zeggen dat u niet akkoord gaat met hun daden, terwijl u reeds kon afleiden uit het incident in Kabulbank dat de taliban niets of niemand schuwt. Vervolgens plaatst het CGVS haar vraagtekens bij het feit dat ze u eerst beschuldigden van spionage voor de autoriteiten, om u nadien te dwingen tot jihad. Temeer omdat u zich tegenover het CGVS negatief uitliet over de activiteiten van de taliban door te zeggen dat ze nooit goede dingen gedaan hebben, staat vast dat u de taliban geen warm hart toedraagt. Voorts vertelt u dat u nooit over uw mening tegenover de taliban met iemand gesproken heeft uit veiligheidsoverwegingen (CGVS 1, p. 6). Bijgevolg kon de taliban dus onmogelijk uw loyaliteit tegenover hun groepering inschatten, waardoor het erg bevreemdend is dat ze dan net bij u blijven aandringen om jihad te plegen. Het feit dat u niet meteen instemde met hun verzoek, gaf overigens indirect blijk van een kritische houding, die redelijkerwijs onmogelijk kan samengaan met een onvoorwaardelijke toegewijdeheid. Daarentegen blijven de taliban aandringen tot uw deelname aan de jihad, terwijl de taliban naast u vele anderen contacteerden (CGVS 2, p. 16). Meer nog, als er dan toch veel mensen in uw regio bij de taliban willen vechten omdat ze dan geld krijgen (CGVS 1, p. 3), is het onlogisch dat de taliban bij u blijft aandringen, terwijl ze kunnen rekenen op talrijke andere mensen die wel bereid zijn bij hen te vechten omdat ze daarvoor betaald worden. In een regio waar de meeste mensen arm zijn (CGVS 2, p. 4), is dit met name een gegeerde bron van inkomsten.

Tot slot geeft u aan dat de taliban uw ouderlijk huis meer dan tien of twaalf keer bezocht hebben en dat uw familie op die momenten steeds aangeeft dat ze geen nieuws hebben over u (CGVS 2, p. 14). De taliban gaat steeds gewoon weg nadat ze naar u geïnformeerd hebben (CGVS 2, p. 14). Het CGVS acht het bevreemdend dat de taliban na uw vertrek reeds ettelijke keren naar uw ouderlijk huis gekomen zijn, zonder daarbij verdere actie te ondernemen tegenover uw directe familieleden. Daarentegen geeft u op het einde van het gehoor wel aan dat uw neef, die op dit moment enige tijd bij uw familie inwoonde, onlangs gewond raakte door een mes. Dit gebeurde negentien dagen voor het gehoor en dit werd veroorzaakt door onbekende mensen die naar u op zoek waren, zo zegt u (CGVS 2, p. 18). Het is erg bevreemdend dat de taliban eerst een tiental keer naar uw huis komen zonder verdere dreigementen te uiten, om dan uiteindelijk toch tot actie over te gaan en wel door het verwonden van uw neef. Bovendien is het erg merkwaardig dat u dit gegeven pas vertelt op het einde van het gehoor, terwijl reeds eerder in het gehoor werd gevraagd of er nog andere zaken gebeurd waren gedurende de bezoeken van de taliban aan uw huis (CGVS 2, p. 14). Dat u zich op dat moment niet goed voelde en deze gebeurtenis omwille daarom vergat te vermelden (CGVS 2, p. 18), is gezien het belang ervan geen plausibele verklaring om dit gegeven zomaar te vergeten wanneer expliciet naar de situatie in uw ouderlijk huis gevraagd werd. U stelt dat uw familie wel plant te verhuizen naar Laghman omwille van het feit dat ze vrezen dat de taliban uw jongere broer zal vermoorden (CGVS 2, p. 18). Desondanks dient gesteld te worden dat ingeval uw familie dit daadwerkelijk zou vrezen, zij redelijkerwijs al veel eerder besloten zou hebben te verhuizen. In plaats daarvan koos uw familie er kennelijk voor om de bezoeken van de taliban al die keren gewoon te ondergaan zonder preventief maatregelen te nemen om

deze in de toekomst te ontwijken. De samenloop van bovenstaande weinig aannemelijke elementen maakt uw persoonlijke vrees voor de taliban in Afghanistan dan ook ongeloofwaardig. Uit de cumulatie van voorgaande elementen concludeert het CGVS dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara heeft betrekking op uw identiteit, hetgeen door het CGVS niet onmiddellijk wordt betwist. Er dient hierbij echter wel opgemerkt te worden dat uw taskara uitgegeven werd op 16 saratan 1390 (i.e. 7 juli 2012) (CGVS 1, p. 8), te weten slechts enkele maanden voor uw vertrek dat plaatsvond een maand voor 3 november 2012. Het CGVS beschouwt dit als een eigenaardig gegeven. Verder stelt het CGVS vast dat u niet goed weet wat precies vermeld staat in de brief die u voorlegt met betrekking tot de dood van uw vader. Dit is wellicht ook de reden waarom u eerst foutief vermeldt dat de brief geschreven werd door de Criminal Branch (CGVS 1, p. 8) en nadien aangeeft dat dit gebeurde door de brandweer (CGVS 2, p. 13). U zegt de brief nooit gelezen te hebben omdat u niet kon lezen (CGVS 1, p. 8). Dit gegeven beschouwt het CGVS als een uiting van gebrek aan interesse, terwijl van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij zoveel mogelijk initiatief aan de dag legt om zijn asielrelaas zo begrijpelijk mogelijk te formuleren voor de asielinstanties. Dat u aangeeft de inhoud van dit document niet te kennen, terwijl u het document wel liet bezorgen aan iemand uit het opvangcentrum maar desondanks niet liet vertalen (CGVS 2, p. 13), is een vreemd gegeven.

In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat zij enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graag van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 20 november 2013) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte stelt dat zijn vader niet persoonlijk werd gevisieerd. Zijn vader kwam om bij de aanslag op de Kabul Bank in februari 2011. Dit betrof geen willekeurig geweld doch een gerichte aanslag tegen leden van de overheid. Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie omtrent voormelde aanslag. Zijn vader was in de bank om zijn loon in ontvangst te nemen zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) niet kon oordelen dat deze niet persoonlijk werd gevisieerd door de taliban. Verzoekers vader behoorde tot het overheidspersoneel, de categorie van mensen die de taliban expliciet viseert. Dat deze groep wordt gevisieerd, blijkt tevens uit de *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 van UNHCR.

Het CGVS oordeelt eveneens onterecht dat verzoeker door de taliban niet zou zijn vervolgd wegens spionage voor zijn vader. Hij wijst op zijn verklaringen en stelt niet te weten wanneer de taliban te weten kwam dat hij beweerdelijk een spion was, noch op welke informatie de taliban zich baseerde. Verzoeker

verwijst naar en citeert uit algemene informatie waaruit blijkt dat de taliban mensen valselijk beschuldigen van spionage en waarbij hun aantijgingen niet zijn gebaseerd op feiten en bewijzen.

Tevens is het volgens verzoeker niet correct dat de taliban enkel mensen van wie zij weten dat zij sympathiseren met de taliban vragen om Jihad te plegen. Hij verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat zelfs soldaten van ANA en ANP moeten overlopen naar de Taligan om verdere vervolging te vermijden. Hieruit blijkt dat de taliban niet enkel mensen die zeker met hen sympathiseren vragen om Jihad te plegen doch integendeel mensen van de overheid ertoe aanzetten om over te lopen door hen dermate te intimideren dat zij vrezen voor hun leven.

Voorts oordeelt het CGVS volgens verzoeker onterecht dat het vreemd is dat de taliban ettelijke malen naar zijn ouderlijke woning kwamen zonder actie te ondernemen tegen directe familieleden. Zijn gezin bestond, zoals hij verklaarde, enkel nog uit zijn moeder en jonge broertjes en zusjes en er is geen reden waarom de taliban zich tegen hen zou keren. Wanneer het gezin echter werd vervoegd door een mannelijk familielid, met name verzoekers neef, werd deze neef fysiek aangevallen door de taliban. Verzoeker behoudt zich het recht voor om van deze aanval een medisch document over te maken.

Verzoeker merkt tot slot op dat hem niet kan worden verweten dat hij de inhoud van zijn stavingsstukken niet precies kan weergeven. Hij is analfabeet en kan niet lezen. Men kan hem niet verplichten de stukken inzake zijn persoonlijke vervolging voor te leggen aan onbekende derden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat afdoende is gemotiveerd en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.3. Verzoeker koppelt zijn persoonlijke problemen en vrees vanwege de taliban aan de beroepsuitoefening door, bedreigingen jegens en dood van zijn vader. Hij beweerde in dit kader dat zijn vader, voorafgaand aan diens dood, door de taliban zou zijn bedreigd. Verzoeker maakt deze bedreigingen echter geenszins aannemelijk.

Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat verzoeker vage verklaringen aflegde en slechts een ruwe schatting kon geven over het moment waarop zijn vader de dreigbrief ontvangen zou hebben. Tevens blijkt hieruit dat hij over dit moment herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo verklaarde hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS aanvankelijk dat zijn vader deze brief reeds ontving toen deze nog werkzaam was bij de 'criminal branch', terwijl hij even verder verklaarde dat zijn vader de brief slechts ontving toen hij reeds was veranderd van werk en bij de brandweer werkte. Bovendien beweerde hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat zijn vader de brief ontving toen deze nog maar net en gedurende ongeveer één of twee maanden bij de brandweer werkte, terwijl hij tijdens het tweede gehoor bij het CGVS beweerde dat zijn vader op dit ogenblik reeds vijf tot zes maanden bij de brandweer werkte. Dat hij dermate vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde over de dreigbrief die het begin betekende van de bedreigingen van

zijn vader en die van cruciaal belang zou zijn geweest voor zijn vader en voor zijn asielrelaas, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit relaas. De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoeker uitdrukkelijk aangaf dat zijn vader met hem over de brief sprak omdat deze bij hen thuis werd afgeleverd (administratief dossier, stuk 7, p.14).

Aangezien de taliban de dreigbrief blijkens het voorgaande bij verzoekers ouderlijke woning achterlieten en derhalve klaarblijkelijk op de hoogte waren van het adres van zijn vader, is het daarenboven niet geloofwaardig dat zij zijn vader, hoewel deze de taliban openlijk bleef trotseren en zijn beroepsactiviteiten gewoon verder zette, vervolgens nog maandenlang met rust zouden laten.

Verzoeker voert, gezien uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die zijn vader van tevoren zou hebben ontvangen vanwege de taliban, ten onrechte aan dat uit het gegeven dat zijn vader omkwam bij de aanslag op de Kabul Bank op 19 februari 2011 kan worden afgeleid dat zijn vader persoonlijk werd geïdoleerd. Uit de informatie die hij bij het verzoekschrift voegt (bijlage 3) en de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 16: landeninformatie) blijkt dat de complexe en grootschalige aanval op de Kabul Bank gericht was tegen de Afghaanse overheid en de Afghaanse politie in het algemeen en zo werd getimed dat hierbij zoveel mogelijk slachtoffers konden worden gemaakt onder de politiemensen die op die dag zouden worden uitbetaald. Voorts blijkt uit deze informatie dat bij de aanslag onder meer een aantal voornamelijk politiefunctarissen gewond raakten. Dat het de taliban bij de aanval specifiek te doen zou zijn geweest om verzoekers vader kan aldus bezwaarlijk worden aangenomen, te meer daar de taliban, indien deze verzoekers vader daadwerkelijk persoonlijk wilden treffen en zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, efficiënter tewerk konden gaan door een gerichte inval te plegen op het adres van verzoeker en diens vader.

Dat verzoekers vader specifiek werd geïdoleerd door de taliban, kan evenmin worden afgeleid uit de door verzoeker aangehaalde passage uit de *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 van UNHCR. Deze informatie is van louter algemene aard en volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers vader ingevolge zijn beroepsactiviteiten voor de Afghaanse politie en nadien voor de brandweer daadwerkelijk werd geïdoleerd door de taliban. Overigens wordt door UNHCR in de aangehaalde passage uitdrukkelijk gesteld dat de vraag of de persoon in kwestie bescherming behoeft afhankelijk is en moet worden bekeken in het licht van de individuele omstandigheden van de zaak. Verzoeker slaagt er, blijkens het voorgaande, niet in deze individuele omstandigheden aannemelijk te maken.

De door verzoeker neergelegde dreigbrief vermag niet afbreuk te doen aan het voorgaande (administratief dossier, stuk 15: documenten). Vooreerst betreft het een document dat door eenieder kan zijn opgesteld, waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en waaraan geen officiële bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien wordt de dreigbrief geenszins neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen, hetgeen, opdat aan zulk stuk bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, vereist is. Integendeel blijkt uit het voormelde dat verzoeker over deze dreigbrief vage en herhaald tegenstrijdige verklaringen aflegde. De overige documenten die verzoeker bijbrengt ter adstructie van de beweerdde problemen van zijn vader met de taliban, met name de politiekaart van zijn vader, de certificaten, de foto van zijn vader en de brief die werd geschreven na diens dood (*ibid.*), worden evenmin aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, zodat hieraan, te meer gelet op de informatie in het dossier waaruit blijkt dat Afghaanse documenten gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan zeer weinig waarde hebben (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie), evenmin bewijswaarden kan worden gehecht. Hoe dan ook bevatten deze documenten geen elementen die afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen. Zij vermogen hoogstens verzoekers vaders beroepsactiviteiten en overlijden bij de aanslag op de Kabul Bank aan te tonen.

Aangezien gelet op het voormelde geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn vader slachtoffer was van persoonsgerichte vervolging vanwege de taliban en door hen specifiek werd geïdoleerd, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat hij, in navolging van de problemen van zijn vader, eveneens problemen zou hebben gekend met de taliban.

Verzoeker beweerde bovendien dat hij problemen kreeg met de taliban anderhalf jaar na de dood van zijn vader (administratief dossier, stuk 7, p.9). Gezien zijn vader blijkens het voormelde omkwam op 19 februari 2011, zou dit betekenen dat zijn problemen aanvingen vanaf ongeveer augustus 2012. Daarenboven verklaarde verzoeker dat zijn problemen begonnen vijftien dagen voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst (*ibid.*, p.9) en gaf hij duidelijk aan dat hij zijn land van herkomst verliet omstreeks

begin oktober 2012. Hij kwam immers begin november 2012 aan in België en verklaarde dat zijn reis dertig dagen duurde (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.36). Uit het voormelde blijkt dat verzoekers verklaarde problemen in Afghanistan zouden zijn begonnen en zouden hebben plaatsvonden in september 2012. Verzoeker gaf in het kader van zijn reisweg tevens herhaaldelijk aan dat hij slechts tien dagen in Griekenland verbleef (*ibid.*; stuk 5, p.17), hetgeen zou betekenen dat hij aldaar slechts in oktober 2012 aankwam. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker duidelijk aangaf dat zijn persoonlijke problemen met de taliban in Afghanistan begonnen in september 2012, dat hij zijn land vijftien dagen later en begin oktober 2012 verliet en dat hij na een reis van dertig dagen, tijdens dewelke hij tien dagen in Griekenland verbleef, begin november 2012 aankwam in België. De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen met de taliban wordt aldus op fundamentele wijze ondermijnd doordat uit de stukken van het dossier blijkt dat hij, op het ogenblik dat zijn problemen in Afghanistan een aanvang zouden hebben genomen en zouden hebben plaatsgevonden, zich reeds geruime tijd in het buitenland bevond. Uit de "HIT EURODAC" van 5 november 2011 zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 13), blijkt namelijk dat verzoekers vingerafdrukken reeds op 20 mei 2012, hetzij verscheidene maanden voordat zijn vermeende problemen in Afghanistan zouden zijn begonnen, werden genomen te Cheimonio Evrou in Griekenland. De vaststelling dat hij zich reeds maandenlang in Europa bevond op het ogenblik dat zijn problemen beweerdelijk plaatsvonden in Afghanistan, laat niet toe nog enig geloof te hechten aan deze problemen.

Verzoeker legde over zijn problemen daarenboven incoherente verklaringen af, daar waar uit zijn aanvankelijke verklaringen duidelijk blijkt dat hij zeven dagen na de laatste telefonische dreigementen zijn land verliet (administratief dossier, stuk 7, p.9), terwijl hij later beweerde slechts ongeveer tien dagen na de laatste telefonische dreigementen het land te hebben verlaten (*ibid.*, p.16).

De neergelegde Taskara en omslag bevatten geen gegevens die het voorgaande kunnen ontcrachten (administratief dossier, stuk 15: documenten).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, kan bijgevolg op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.4. vastgestelde ongelooftwaardigheid van dit relaas. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker onderneemt voorts niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen, daar waar hierin op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat en waarom de situatie in zijn regio van herkomst in Afghanistan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet waardoor er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De motivering ter zake vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER